

מה דעתכם על יום עבודה של 8 שעות?

וויליאמס רואה שני יתרונות גדולים בשיטת הפסקות החליבה הקצרות והארוכות: ראשית, מצליח הרפתן לחלוב את הפרות תוך יום עבודה קצר בהרבה; אחת היא אם הוא מסדר את יומו כך שיקום מאוחר בבוקר או באם הוא מעדיף לסיים את העבודה מוקדם בערב. כך או כך, ודאי שאין הרבה רפתנים שיעקמו את חוטמם מול יתרון כזה.

הסיבה השניה חשובה אולי יותר, והיא -- שבתכנית הפסקות כזאת אפשר להסתפק בפחות חולבים לגבי עדר גדול. כך גם יכירו החולבים את הפרות מקרוב יותר, וגם הפרות תתרגלנה טוב יותר אל העובדים. על ידי כך אפשר להשיג חליבה יעילה ושלווה יותר.

יתרונות אלה היו בין הגורמים ששינו את זמני ההפסקות בחליבה במינסוטה לפני 5 שנים. באותו זמן עברו כמה מעדרי הבקר הגדור לים במוסדות הממשלתיים לתכנית חליבה של 15-9 שעות הפסקה.

"מאז שינוי יסודי זה אנו הולכים ומתקרבים לשיטה של 16-8 שעות הפסקה", מסר ברק' הולדר, מנהל המחקר של מכוני החוות במינסוטה. "אני משער שהפסקה לילית ארוכה זאת גורמת מאמץ יתר לפרות", אמר ברק' הולדר, "אבל דבר זה אינו משפיע בצורה ניכרת על התנובה. וכן לא נתגלו מקרי מאסטיס רבים מן הרגיל".

פרטים על המחקרים החדישים ביותר באוניברסיטת מינסוטה מוסרים: 20 זוגות פרות תאור מות, כמה מהן זהות ואחרות רגילות, סיימו 34 תקופות חליבה. גילן נע בין מבכירות עד לבנות 5 שנים.

התוצאות: הפרות שנחלבו כל 12 שעות הגיבו ב-1.2% יותר חלב וב-0.8% יותר שומן מאשר אלו שנחלבו בשיטת ההפסקות של 16-8 שעות. אך הבדל זה הוא קטן כל כך שהוא עלול בהחלט להיות מקרי מלבד. לדברי המדענים ההבדל לא היה בעל משמעות סטטיסטית. כן לא היו הבדלים בצורת ההנבה (התמדה וכו') במשך כל תקופת החליבה.

(מתוך פארמריס דייג'סט, מארס 1963)

אם שאיפתך היא לסיים עבודת הרפת ב-8 שעות ליום -- אל תתיאש!

מחקרים חדישים הוכיחו שאפשר לחלוב פרות בהפסקות של 8 עד 16 שעות.

עובדה היא שעדר בן 55 פרות באוניברסיטה של מינאפוליס הרעבר מהפסקות של 12-12 שעות ל-15-9 החל מהראשון בספטמבר 1962. החליבה נערכה ב-6 בבוקר וב-3 אחר הצהריים, במקום ב-4.30 בבוקר ו-4.30 אחר הצהריים.

גם אוניברסיטת מינסוטה מהווה מקור למחקרים חדישים בדבר קיצור יומו של הרפתן. שם השתמשו החוקרים בפרות תאומות; חלקן נחלבו בהפסקות של 12-12 שעות ואחרותיהן בהפסקות של 16-8 שעות. התוצאה -- לא היה כל הבדל בתנובת החלב של שתי הקבוצות.

"אין כל סיבה שתמנע מן הרפתן הטוב לעבור לשיטה של 9-8 שעות עבודה ביום, אם הדבר מתאים לתכניתו היומית", אמר המומחה לרפת יס. ב. וויליאמס. "אנחנו עברנו לשיטת 15-9 שעות משום שהדבר התאים ביותר לעבודת הסטודנטים שלנו".

וויליאמס וחבריו למחקר א. ס. לינרוד וי. ד. דונקר שמו לבם במיוחד, במשך זמן הניסוי, לפרות גבוהות תנובה. כמה מפרות אלו, כולל פרות מהגזעים גארסי, גארנסי, הולשטיין ושוורט-הורן-חלב הגיעו לתנובה של 6342 ק"ג חלב ו-226.5 ק"ג שומן לתקופת חליבה.

"המחקרים שלנו הוכיחו שגם לגבי פרות גבוהות תנובה אפשר לנקוט בשיטה של 16 שעות הפסקה ללילה מבלי לפגוע בתנובת החלב", אמר וויליאמס. "ולמעשה זוכה העדר שלנו בטיפול כמו כל עדר נורמאלי אחר".

פרות האוניברסיטה כלואות ברפת במשך כל השנה כולה, ורק למשך 1½ שעה מוצאות לתנועה בחצר. למרות שהתזונה של הפרות היא מעל לממוצע -- כל פרה מקבלת מזון בדיוק בהתאם לתנובתה ואין מפנקים אותה.

כל הפרות הללו נקנו מעדרי חוות שבמדינות מינסוטה וויסקונסין; למעשה משמשות הפרות הללו במידה רבה כ"חדר לימוד" ונתונות בידיהם של עובדים בלתי מאומנים.